

[Grethe Philip.]

for en yderligere begrænsning af de kommunale investeringer, ligesom sygehusbyggeriet i amterne under en eller anden form bør ind under en stærkere styring. Hr. Lysholt Hansen har tidligere været inde på dette problem, vi har drøftet det i finansudvalget, og jeg er ganske enig i, at vi her har et område, der synes i for høj grad ukontrollabelt at medføre stærkt stigende udgifter. Der ligger jo en vanskelig problematik i, at vi i øvrigt er indstillet på at lade amter og kommuner selv i højere grad bestemme, men jeg føler i hvert fald, at her ligger et problem, vi bør se nøjere på.

Det er netop ude i kommunerne, vi har set den store vækst i anlægs- og driftsudgifterne i de sidste år, en vækst, der langt overstiger, hvad vi finder inden for statens udgiftsområder. Jeg kan herom henvise til forskellige tal og oversigter i konjunkturoversigten. Jeg skal ikke gå nærmere ind på hele denne problematik, men blot som ved tidligere lejligheder slutte op om de forsøg, der har været gjort, og som jeg også forstår økonomi- og budgetministeren vil arbejde videre med, på at etablere en større samordning af statens og kommunernes økonomiske dispositioner.

Som sidste led skal boligpolitikken nævnes. Vi har fra radikal side gentagne gange fremsat ønske om, at man i det politisk-økonomiske udvalg lægger rammerne for de besparelser over en årrække, der må gennemføres på dette felt, og som er af helt afgørende betydning for den samlede samfundsøkonomi. Naturligvis må der i boligudvalget sideløbende være en gennemgang af detaljer, men de store rammer bør lægges i det politisk-økonomiske udvalg.

Man kan med rette bebrejde regeringen, at den så længe har leget med tanker om nye udgiftkrævende love og igangsættelse af nye store kostbare projekter, som der jo slet ikke har været økonomisk baggrund for. Nu er regeringen endelig vågnet op og har fremsat sin store spareplan, og det skal den da ikke lastes for. Jeg ønsker ikke at give det udseende af, at uenigheden herinde er større, end den faktisk er på dette punkt.

Regeringens spareplan er et skridt i den rigtige retning. Men i det radikale venstre mener vi, at det er et ganske utilstrækkeligt skridt. Meget tyder på, at regeringen under-

vurderer den drift opad, som jeg tidligere har omtalt, på de løvbundne udgifter.

Når man læser konklusionen i økonomi- og budgetministerens egen konjunkturoversigt kap. 1, nr. 28, får man også et stærkt indtryk af, at der er behov for en endda meget betydelig økonomisk stramning. Vi har længe savnet en følelse af, at regeringen havde et tilstrækkelig fast greb om tingene. Man lod stå til, selv om man netop i disse måneder umiddelbart efter Danmarks indtræden i fællesmarkedet har haft særlige muligheder for at vinde ind på store nye markeder og dermed få fordele, som vi kunne have glæde af i mange år. Nu går det ikke længere med at lade stå til. Jeg finder, at vi snarest må komme i gang med en grundig overvejelse om de mere langsigtede planer. I denne omgang har interessen af forståelige grunde jo mest drejet sig om besparelser for det finansår, vi umiddelbart går ind i, men vi har brug for i en langvarig og grundig udvalgsbehandling at drøfte en mere langsigtet planlægning.

Det radikale venstre har store betænkeligheder ved enkeltdele af finanslovsforslaget, som det nu foreligger her ved den endelige afstemning. Særlig den betydelige uklarhed omkring budgetreguleringskontoen virker foruroligende. Men vedtagelsen af finansloven er nu engang grundlaget for hele næste års statslige aktiviteter. Vi ønsker som hidtil at tage vort parlamentariske medansvar, derfor vil vi nu også til slut her ved den endelige afstemning stemme for vedtagelse af finanslovsforslaget.

Lütken: Jeg skal på dette sene tidspunkt prøve på at fatte mig i korthed; jeg har ligesom fornemmelsen af, at så vil jeg da i hvert fald på det punkt være i overensstemmelse med, hvad forsamlingen efterhånden ønsker.

Vi har jo nu hørt en meget, meget langstrakt snak om besparelser og besparelser; det er, som om det næsten er en religiøs tro, man har på, at hvis der bare bliver gennemført besparelser, så er alting i orden. Det skal med det samme siges, at vi er da ikke modstandere af besparelser i SF, men vi er tilhængere af besparelser på fornuftig måde. Hvis man rutter urimeligt med det offentlige ressourceforbrug, må man sætte ind over for det, men som det allerede tidligere er sagt, er vi ikke særlig ivrige efter at spare